

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/137/2018
Identifikačné číslo spisu: 1111201217
Dátum vydania rozhodnutia: 24.07.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1111201217.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. O. H. trvale bytom v Q., zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom v Bratislave, Západný rad 39, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 7C/11/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. augusta 2017 sp.zn. 2Co/114/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. novembra 2014 č.k. 7C/11/2011-138 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplata náhrady škody (vo forme ušlého zisku) v sume 1.659,70 € a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.660 €, oboch titulom nesprávneho úradného postupu predstavovaného priet'ahmi v konaní Okresného súdu Trnava sp.zn. 24C 229/2002; rozhodol tiež, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 23. augusta 2017 sp.zn. 2Co/ 114/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“); žalovanej potom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Názor, že podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnení, je predchádzajúce (úspešné) konanie na Ústavnom súde Slovenskej

republiky (s výsledkom reprezentovaným konštatovaním porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov), je podľa nej nielen v rozpore so zákonom, ale odvolací súd sa ním odchyľil aj od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ktorej výrazom je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ - z 15. februára 2012 sp.zn. 6 Cdo 7/2012). Dovolateľka preto navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (a zjavne mu i vec vrátiť na ďalšie konanie).

4. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolací súd totiž už pri rozhodovaní v inej obdobnej veci, vedenej a prejednávanej ním pod sp.zn. 1 Cdo 7/2018 a taktiež sa týkajúcej súbežného uplatňovania nárokov na náhradu škody aj nemajetkovej ujmy, za ktoré má niesť zodpovednosť štát, uzavrel, že hoci uplatnené nároky na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzajú z toho istého protiprávneho konania (skôr nezákonného rozhodnutia a v tentoraz prejednávanej veci nesprávneho postupu) idúceho na vrub žalovanej, ide tu o nároky s relatívne samostatným skutkovým a právnym základom. Nemajetková ujma totiž predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nesúvisí so znížením majetku alebo jeho nezvýšením, ak sa zvýšenie predpokladalo) a nárok na jej odškodnenie nezávisí od toho, či vznikne alebo nevznikne škoda v podobe majetkovej ujmy. U každého z týchto nárokov sa iným spôsobom určuje jej rozsah (u majetkovej ujmy sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk, resp. odškodniteľná ujma na zdraví, kým u nemajetkovej zohrávajú úlohu iné - exaktne neurčiteľné parametre) a zodpovednostný vzťah môže pri splnení všetkých podmienok vzniknúť ako v prípade, v ktorom je dôsledkom nesprávneho výkonu verejnej moci len nemateriálna ujma, tak aj v prípade, ak vzniknú v príčinnej súvislosti s nesprávnym výkonom verejnej moci obidve ujmy, o ktorých je reč. Vzhľadom na to, že sa jedná o dva samostatné nároky odvíjajúce sa od odlišného skutkového a čiastočne i právneho základu, má rozhodnutie o každom z nich charakter samostatného rozhodnutia a prípustnosť dovolania vo vzťahu k nim je preto potrebné skúmať samostatne aj vtedy, ak tieto nároky boli uplatnené v jednom konaní a bolo o nich rozhodnuté jediným výrokom (v tomto prípade z pohľadu existencie aj subjektívneho oprávnenia na podanie dovolania bez ohľadu na to, či žaloba bola ako celok - ako aj v prejednávanej veci - zamietnutá a proti rozhodnutiam nižších súdov alebo nie-ktorému z nich brojí iniciátor konania, alebo žalobe bolo vyhovené a dovolaním sa snaží takýto výsledok konania pred nižšími súdmi zvrátiť ten, komu bola takto uložená povinnosť).

7. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

8. Práve odcitované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenom (ratione valoris), preto dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci nie je možný, ak peňažné plnenie, ktorého sa rozhodnutie odvolacieho súdu týka, neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

9. Odvolací súd v prejednávanej veci potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie zamietajúci žalobu 1/ o náhradu škody v sume 1.659,70 € a 2/ o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.660 €. Rozhodol tak (bez zreteľa na žalobkyňou požadované príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania) v súhrne o peňažnom plnení vo výške 3.319,70 € a nešlo tu o žiaden prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (prípud sporu s

ochranou slabšej strany). Dovolaciemu súdu však vzhľadom na uvedené pod 6. zhora vznikla povinnosť skúmať, či aj každé z oboch žalobkyňou požadovaných čiastkových plnení prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby, t.j. v januári 2011 bola 317 € (§ 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2011), túto ale žiaden z čiastkových nárokov uplatňovaných žalobou nedosahoval, a preto bolo treba konštatovať, že odvolací súd v danom prípade rozhodoval o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy. Najvyšší súd preto vychádzajúc z úpravy pojatej do ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

10. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

11. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.